

РЕШЕНИЕ

№ 5374

гр. София, 13.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 27.08.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8349** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба от А. М. А., гражданин на Б., против Заповед № 5364з-1363/29.07.2021г., издадена от Директор на Дирекция „Миграция“, с която е продължено принудителното настаняване на лицето в Специален дом за временно настаняване на чужденци.

С жалбата, подадена чрез упълномощен адвокат Г., се иска отмяната на заповедта като незаконосъобразна на основанията по чл.146 АПК, като се претендира, че е издадена при липса на законовите предпоставки за издаването ѝ, Посоченото като основание – „независимо от положените усилия, изпълнението на принудителната административна мярка ще продължи по – дълго поради обстоятелството, че е налице отказ от съдействие на чужденеца пред компетентните органи“, според адв. Г. не можело да запълни дължимото излагане на мотиви от органа относно действително ли е налице „липса на съдействие“ от гражданина на трета страна, което налага продължаване на неговото настаняване и в действително ли властите са провели процедурите по извеждането с „достатъчно усърдие“. Счита че в конкретния случай административният орган е следвало да се позове на хипотезата, залегнала в чл.44, ал.8, пр. последно от ЗЧРБ. Изложеното намира за обосноваващо незаконосъобразност и несъответствие с материалния и процесуалния закон и за

несъобразяване с целта на закона. Позовава се на практика на ЕС.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и чрез процесуалния си представител адв. Г. поддържа жалбата, като се мотивира допълнително, че не е посочено конкретно, точно и ясно основание, което да обосновава задържането на жалбоподателя, претендира, че миграционните власти не били представили никакви доказателства за полагане на разумни усилия за извеждането на жалбоподателя. Жалбоподателят А. М. А. /чрез назначения преводач/, твърди че иска да живее и работи в България, защото в страната му по произход / Б./ съществува реална опасност за живота му. Не оспорва твърдението на ответника за отказ от полагане на пръстови отпечатьци.

Ответникът – директорът на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи, чрез процесуален представител юрисконсулт Ч. оспорва жалбата. Излага доводи, че административният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при спазване на административно-производствените правила. Твърди, че Дирекция „Миграция“ е изпълнила всички свои задължения, както и че по отношение на лицето не съществува реална опасност за живота му при връщане в страната му по произход. Позовава се на факта, че жалбоподателят е отказал съдействие за идентифициране на неговата самоличност- същият не е дал пръстови отпечатьци. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно уведомена изразява становище за неоснователност на жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата проверка по реда на чл. 168 във връзка с чл.146 АПК на оспорената заповед, като от фактическа и правна страна приема за установено следното:

Оспорената по делото заповед е връчена на А. М. А. на дата 02.08.2021г., а жалбата до съда е подадена на дата 11.08.2021г. и подписана от упълномощения адвокат, с приложено пълномощно по делото.

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Жалбата е подадена в рамките на 14-дневен срок от настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна по следните съображения:

А. М. А. е бил настанен в СДВНЧ при дирекция "Миграция" – МВР на 03.02.2021 г. със Заповед УРИ 5392ПАМ-102/03. 02.2021 г. на Началник сектор "Незаконна миграция" към отдел "Миграция" в СДВР.

Със Заповед УРИ 5392ПАМ-101/03.02.2021 г. на Началник сектор "Незаконна миграция" към отдел "Миграция" в СДВР на чужденеца е наложена принудителна административна мярка "Връщане до страна на произход, страна на транзитно

преминаване или трета страна“.

Видно е от докладна записка от 03.02.2021г. до Началника на отдел "Миграция", сектор "Незаконна миграция" в СДВР, чужденецът е бил заловен в района на [улица]на 03.02.2021 г. без документи за самоличност. След проверка в информационните масиви на СДВР е установено, че на същия е отказано предоставяне на международна закрила с решение на интервюиращ орган при ДАБ. Установено е, че той няма валидни документи за самоличност, няма средства за издръжка и няма при кого да отседне. Направено е предложение за налагане на принудителни административни мерки "Връщане" на основание чл.41, т.5 ЗЧРБ и настаняване в СДВНЧ. Вземайки предвид направеното предложение, Началникът на отдел "Миграция", сектор "Незаконна миграция" в СДВР е издал оспорената заповед

С оспорената по делото заповед с рег.№ 5364з-1363/29.07.2021г., издадена от Директор на Дирекция „Миграция“, на основание чл. 44, ал.8 ЗЧРБ е продължил принудителното настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) на А. М. А., [дата на раждане] , гражданин на Б., ЛНЧ [ЕГН], с отказан статут на бежанец и хуманитарен статут, до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, за срок не повече от 6 месец, считано от 03.08.2021г., но не по – късно от 03.02.2022г.

В мотивите на заповедта е посочено, че :

1.Чужденецът е настанен в СДВНЧ към Дирекция Миграция на дата 03.02.2021г. и е с отказан международна закрила, въз основа на негова заповед.

2.По отношение на чужденеца е издадена Заповед с рег. № 5392 ПАМ – 102/03.02.2021г. вр. с организиране изпълнението на Заповед с рег. № 5392 ПАМ 101/03.02.2021г. за налагане на ПАМ връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ на основание чл. 41, т.4 от ЗЧРБ.

3.Мотивите, изложени в предложението с рег.№ 5364р-14655/29.07.2021г., представено с административната преписка.

4.Независимо от положените усилия, изпълнението на ПАМ ще продължи по-дълго поради обстоятелството, че е налице отказ от съдействие на чужденеца пред компетентните органи.

В предложението с рег.№ 5364р-14655/29.07.2021г., освен данните за чужденеца, възпроизведени в заповедта, са изложени мотиви и приложени доказателства, от които се установява следното:

В предложението е посочено, че след проведени беседи с чужденеца от служители на отдел П., с цел убеждаването му за доброволно завръщане в стана на произход са изготвени докладни записки.

При последващи беседи, видно от докладни записки от 18.03.2021г. и от 31.03.2021г.се установява, че за издаване на документ /пасавани/ за връщане на чужденеца е потърсено съдействие на почетния консул на Б. в РБългария, който е провел беседи с жалбоподателя и други граждани на Б. на 30.03.2021г., когато са му връчени решения за отказ от ДАБ. На чужденците били предоставени формуляри за идентификация, които трябвало да попълнят и подпишат собственоръчно –

необходимо и задължително условие за издаването на пасаван. В проведения видеоконферентен разговор, жалбоподателят заявява, че не желае да се завърне доброволно в страната си по произход.

На 16.06.2021г. е проведена среща между началник на сектор ИПАМТ и почетен консул на НР Б. в Р.България, като последният разяснил след като лицето откаже доброволно да попълни формуляр за идентификация и собственооръчно да положи подписа си, не следва да му бъде издаван пасаван.

В предложението за издаването на процесната заповед са обсъдени и предишни заповеди и основания за принудително настаняване на чужденеца. Конкретно с оспорената по делото заповед е продължено настаняването на чужденеца, постановено със Заповед № 5364з-1363/29.07.2021г., на директора на Дирекция Миграция, с която принудителното настаняване на чужденеца било продължено за срок до 6 месеца, считано от 03.08.2021г. до 03.02.2022г.

На следващо място в предложението е формиран извод, че А. М. А. е незаконно пребиваващ и спрямо него няма висящи производства по Закона за убежището и бежанците и ЗЧРБ, не можело да бъдат приложени алтернативни мерки по чл.44, ал.5, т.1 и т.2 и т.3 от ЗЧРБ.

В предложението е мотивиран извод за наличие на опасност от укриване – предвидена по чл.44, ал.6 ЗЧРБ, органът е обсъдил чл.3, т. 7 от Директива 2008/115/ЕО, както и предвиденото по пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ относно понятието „опасност от укриване“. За да стигне до този извод, органът е изтъкнал следните факти: в страната лицето няма близки или друга социална среда, чрез която може да бъде локализиран, няма средства за издръжка, нито е декларирал адрес на който желае да пребивава. Поведението му ясно показвало, че нямало да се съобрази с наложената му мярка.

Като пречка за изпълнение на наложената ПАМ „връщане“ по отношение на чужденеца, органът е изтъкнал отказът от съдействието на чужденеца пред компетентните органи.

На основание изложените мотиви, органът е предложил, срокът на принудителното настаняване в СДВНЧ на А. М. А. да бъде продължен с още 6 месеца до максимално предвидения такъв и на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ, цитирани са и разпоредбите на чл.15, ал.1-4 от Директива 2008/115/ЕО, както и Решение на Съда на ЕС от 06.06.2014г. по преюдициално дело С-146/14 PPU, М..

Предложението е издадено от началник на отдел ПНП при Дирекция Миграция комисар С.. Предложението е утвърдено от директора на Дирекция Миграция и заведено с вх.№ 5364р-14655/29.07.2021г.

По въпроса дали лицето е отказва да съдейства да му бъде издаден документ за пътуване, то видно от докладна записка с рег. № 5364р-6342/31.03.2021г. е посочено, че бангладешките граждани, сред които и А. М. А., не желаят да се върнат доброволно в страната им по произход. В хода по същество жалбоподателят заявява, че в действително е отказал съдействие за идентифициране на самоличността му, като последният не е дал отпечатъци, които е следвало да бъдат изпратени в консулството в Б., за да може да бъде разпознат и да му бъде издаден пасаван.

При така установеното по фактите, съдът формира следните изводи по съществуването на правния спор:

1. По спазване на изискванията за компетентност и процесуалните правила:

На основание изложеното по фактите, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал.1 ЗЧРБ - директорът на Дирекция "Миграция" - МВР, в изискващата се писмена форма по чл.59, ал.2 АПК като съдържа фактически и правни основания за издаването ѝ, както и останалите елементи, предвидени по чл.44, ал.10 ЗЧРБ за съдържанието на административния акт, като разпореденото със заповедта съответства на правомощията на този орган по чл.44, ал. 6 и ал.8 ЗЧРБ.

Не се доказва твърдението на адв. Г. че за издаването на оспорената заповед липсват мотиви. Препращането към предложението за продължаването на настаняването в СДВНЧ не съставлява основание за такъв извод, доколкото видно от данните по преписката, същото е издадено също от орган при дирекция Миграция, утвърдено от директора на същата дирекция и въз основа на него е издадена оспорената по делото заповед. Следва да се посочи, че нито едни факт от мотивите на предложението не е нов и няма данни, установени без участието на чужденеца. Такива са данните за липса на валиден документ за самоличност, за приключването на производството по молбата му за международна закрила с отказ. Не е подадена декларация за осигуряване на подслон и издръжка за замяна на принудителното настаняване в СДВНЧ с по-лека мярка по чл.44, ал.5 ЗЧРБ.

Също данните, въз основа на които органът е обосновал изводите си, че е налице опасност от укриване, изложени по-горе, не са нови, в това число и, че е неженен, немал социална среда в страната. В конкретния случай административният орган изрично е мотивирал заповедта си именно поради пречки за изпълнение на ПАМ "връщане" и опасност чужденецът да се укрие, преминал е нелегално територията на Р. България.

Предвид на изложеното, са спазени изискванията на чл. 26 и 34 АПК, като чужденецът не е представил нови доказателства, нито е изтъкнал нови факти и обстоятелства за личното си положение.

Съгласно чл.15, §5 от Директивата, задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Основанията по посочената разпоредба са изрични и изчерпателни, а настоящият съд, съгласно постановеното от Съда на ЕС с решението по делото М. (С-146/14PPU), е независим в преценката на доказателствата по делото и следва да се произнесе по всички относими въпроси към продължаването на задържането, т.е. независимо от изложените или не мотиви от административния орган. Така съгласно т. 2 от диспозитива на решението: Чл. 15, параграфи 3 и 6 от Директива 2008/115 трябва да се тълкува в смисъл, че контролът, който трябва да упражни съдебният орган, сезиран с искане за продължаване на задържането на гражданин на трета страна, трябва да позволява на този орган да се произнася по същество във всеки индивидуален случай за продължаване на задържането, за замяната му с по-лека принудителна мярка или за освобождаването на този гражданин, като въпросният орган съответно е компетентен да вземе решението си въз основа на фактите и

доказателствата, посочени от сезиралия го административен орган, както и въз основа на фактите, доказателствата и съображенията, евентуално представени пред него в тази процедура. Предвид на задължението на съда да се произнесе по същество по въпроса дали е налице основание за продължаване на процесното принудително настаняване, в това число въз основа на допълнителни данни и обстоятелства, то доводите на адв. Г. за отмяна на оспорената заповед по съображение, че същата не съдържа в пълнота мотиви, са неотнормими.

2. По материалната законосъобразност на оспорената заповед.

Ответникът е имал материално-правно основание да издаде оспорената по делото заповед, предвид данните по предложението от 29.07.2021г. че жалбоподателят вече е бил принудително настанен в СДВНЧ за изпълнение на наложената му ПАМ „връщане“ – Заповед №5392 ПАМ -101/03.02.2021г. на директора на Дирекция Миграция, както и, че към датата на издаването ѝ е бил настанен в СДВНЧ с предходна Заповед № 5392 ПАМ -102/03.02.2021г. за срок не повече от 6 месеца.

С Решение № 2499/14.04.2021г., постановено по Адм. дело № 1810/2021г. на АССГ, оставено в сила с решение по адм. дело № 6453/2021г. по описа на ВАС е отхвърлена жалбата на А. М. А., срещу Заповед № УРИ ПАМ 102/03.02.2021г., издадена от началник на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ „Принудително настаняване в СДНВЧ“ при дирекция „Миграция“.

Видно от Препоръка (ЕС) 2017/2338 на Комисията от 16 ноември 2017 година за създаване на общ Наръчник за връщането, който компетентните органи на държавите членки да използват при изпълнението на задачи, свързани с връщането. Валидността на решенията за връщане не следва да бъде ограничена във времето. Компетентните национални органи следва да могат да прилагат решенията за връщане, без да е необходимо повторно стартиране на процедурата след определен период от време (например една година), при условие че индивидуалното положение на съответния гражданин на трета страна не се е променило съществено фактически или юридически (например промяна в правния статут, риск от нарушаване на принципа на забрана за връщане) и без да се засяга правото на изслушване и на ефективни правни средства за защита, в това число при съобразяване на постановеното от Съда на ЕС в решението по дело С-601/15, J.N. (точки 75—76 и точка 80). В казуса по делото не са настъпили такива обстоятелства.

Съгласно последния Наръчник за връщането, в т.7. Извеждане, подточка 4, е напомнено, че мярка като процесната, представляваща задържане по смисъла на Директивата за връщането, както и че директивата има цел („да изпълнят принудително решението за връщане“), която следва да се постигне по ефективен и пропорционален начин с „всички необходими мерки“, като конкретните начини („как“) трябва да бъдат определени в законодателствата и административната практика на държавите членки, а според решение на Съда на ЕС по дело С-329/11, А., точка 36: „[...] фигуриращите в него понятия „мерки“ и „принудителни мерки“ се отнасят за всяка намеса, която води, ефикасно и пропорционално, до връщането на заинтересувания“. Също съгласно наръчника: "Независимо от задълженията на гражданите на трети страни да сътрудничат при установяването на самоличността им и да поискат от своите национални органи необходимите документи, задължението на държавите членки да предприемат „всички необходими мерки“ включва също така

отправянето на своевременно искане към третата страна на обратно приемане да издаде валиден документ за самоличност или за пътуване или да приеме използването на европейски пътен документ за връщане, ако това е предвидено в действащите споразумения или договорености с третата страна, за да може да се извърши физическото транспортиране на гражданина на трета страна извън държавата членка".

.Също при данните по делото съдът намира, че не е приложимо постановеното по параграфи 65 - 66 по делото *M. v. E.*, (case of *M. v. E.*, A. no.10664/05, J. of 8 O. 2009, T. E. C. of H. R., F. S.). Съдът е приел, че не е налице разумна възможност за извеждане, тъй като е необходимо съдействие на задържаното лице, което то отказва да даде, освен това лицето е било задържано три години и седем месеца преди да бъде подписано споразумение за обратно връщане. Предвиденият в закона максимален срок в конкретния случай все още не е изтекъл.

В казуса по делото се съдържат данни -видно от представената докладна записка от 18.03.2021г.) за проведена среща и разговор между чужденеца и почетен консул на НР Б., който във връзка с идентифицирането на бангладешките граждани, настанени в СДВНБ С., им обяснил, че трячвало да попълнят идентификационни формуляри за установяване на тяхната самоличност и издаване на пасавани от посолството на Народна Република Б. в Румъния, с цел изпълнение на наложената принудителна административна мярка. Видно от докладна записка от 31.03.2021г., е проведена среща между почетния консул на Народна Република Б. в България, а също и видеоконферентна връзка с сконсула на НР Б. в Б. Румъния. Жалбоподателят (наред с други лица като него, присъствали на срещата), заявил, че не желае да се завърне доброволно в странат аси Консолът заявил, че когато бъдела установена самоличността, той ще издаде пасаван., също бил заявил, че при издаването на пасаван всяко от лицата следвало да положи подпис, и ако това не стане, издаването на пасаван било невъзможно - л. 17 от делото.

Няма данни, жалбоподателят да е оказал необходимото съдействие за да му бъде издаден пасаван. В съдебно заседание същият изрично заяви, че му е било обяснено, но той отказал да даде пръстови отпачтъци за целите на идентификацията му. От данните е видно, че жалбоподателя не съдейства за изпълнение на наложената му ПАМ, станало причина за забавяне на процедурата по издаване на пасаван, която е започната. Също и отказът му да положи пръстови отпачтъци за извършване на индентифициране, възпрепятства изпращането на необходимите документи до посолството за издаването на документ за пътуване – пасаван.

В заключение, по въпроса, дали продължаването на задържането е необходимо и обосновано от предвидено в закона основание, съдът намира, че следва да се даде положителен отговор на този въпрос, тъй като са налице изискващите се предпоставки за това както по националното право, така и по нормите на Директивата за връщането, за които Съдът на ЕС е постановил, че са пряко приложими, а именно:

1.Налице е подлежащо на изпълнение решение за връщане по смисъла на Директива 2008/115 - заповед за наложена ПАМ „връщане“ по националното право.Съгласно чл.44, ал. 6 ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането.

Това първо изискване в казуса по делото е налице, доколкото няма данни процесната Заповед № УРИ № 5392 ПАМ -101/03.02.2021г. на директора на Дирекция Миграция, за наложената на А. М. А. ПАМ „връщане“ на основание чл.41, т.1 ЗЧРБ, да е отменена. Следователно, първото изискване за издаването на заповед по чл.44, ал. 6 ЗЧРБ е налице.

2. На следващо място, предходната Заповед за принудителното настаняване, е потвърдена по съден ред.

3. Налице опасност от укриване, с което е изпълнено изискването по чл.15, § 5 вр. §1 от Директивата за връщането,

4. Налице е разумна възможност за извеждане в съответствие с изискването по чл.15, § 4, и

5. Налице е основанието за продължаването на задържането по чл.15, ал.4 вр. ал.1, б.„а“ вр. чл.3, т.7 от Директива 2008/15 вр.4в от ДР.

6. Жалбоподателят е чужденец в незаконен престой към датата на издаване на оспорената заповед. Легално определение на понятието „чужденец“ е дадено в разпоредбата на чл.2 от ЗЧРБ, според която чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Чужденец е и лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Понятието „незаконно пребиваващ чужденец“ е дефинирано в разпоредбата на параграф 1, т.3б от ДР на ЗЧРБ, според която това е всеки чужденец - гражданин на трета държава, който се намира на територията на Република България и не отговаря или е престанал да отговаря на условията за престой или пребиваване. Следователно, жалбоподателят е чужденец по посочената разпоредба, и съответно „незаконно пребиваващ чужденец“ в страната. По отношение на него не е висящо производство по предоставяне на международна закрила. Поради това към правното му положение са приложими норми на Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни. Тази директива предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници. "Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава- членка.

В Глава IV – Задържане с цел извеждане от Директивата са визирани предпоставките, при наличието на които може да бъде задържано лице с цел извеждането му от страната, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване; или) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Задържането се постановява в писмен вид и включва фактическите и правните основания. Основания за прилагането на по-леки мерки в

казуса по делото не са налице към датата на издаването на оспорената по делото заповед, от данните по делото е налице опасност от укриване, както и не са налице обстоятелства, свързани с личното положение на лицето, които изключват принудителното му настаняване за изпълнение на ПАМ "връщане", съответно издаването на оспорената по делото заповед.

Предвид всичко изложено, съдът формира извод, че оспорената по делото заповед е издадена от компетентен орган, не са допуснати нарушения на процесуалните правила, същата е материално-законосъобразна като издадена в съответствие с изискванията на обсъдените разпоредби както по националното право така и по Директивата за връщането, съответства на преследваната от цел - изпълнение на заповедта за наложената ПАМ "връщане" на жалбоподателя, не са налице основания по чл.146 АПК за незаконосъобразността ѝ.

Жалбата следователно е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от А. М. А., гражданин на Б., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], против Заповед № 5364з-1363/29.07.2021г., издадена от Директор на Дирекция „Миграция“.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: